

Omraade ønskes. Men den virkelige Begrundelse maa Mindretallet søge i, at den nugældende Regel hviler paa et i og for sig urigtigt Princip. I slige rent økonomiske Forhold maa Formueinteressens have sin Betydning. Det strider mod Sagens Natur, at den Bankier, hvis Midler have skabt og opretholdt Fallentens Forretning, ikke skal have større Vægt end en Mand, hos hvem denne har kjøbt f. Ex. et Buntt Cigarer.

Mindretallet skal i saa Henseende henvisse til Ordningen af Aktieselskaber, navnlig Afstemningen paa Generalforsamlingerne. Det vil vistnok være vanskeligt at paavise noget Aktieselskab, hvor enhver Aktionær kun har 1 Stemme uden Hensyn til, hvor mange Aktier han eier. Den almindelige Regel er et blandet System i Uighed med det her foreslaaede, idet der dog er en Tendents til alene at lægge Vægten paa Aktiebeløbenes Størrelse.

Hertil kommer, at Valget af en Kurator efter Konkurslovens § 52 b. skal finde Sted 2—3 Uger efter Konkursens Indtrædelse, altsaa paa et Tidspunkt, da man savner Overblik over Forholdene, og da de fjernere boende Kreditorer næppe nok have ladet sig repræsentere.

Naar Flertallet stiller i Udsigt, at Repræsentanten for en enkelt større Kreditor tilegner sig Herredømmet over det fornødne Antal Smaafordringer, kan hertil svares, at Repræsentationen af en sliig dominerende Fordring i og for sig er et Tillidshverv, som ikke let gives til uværdige Personer, og tillige i Forbindelse med andre Fordringer giver en større Udkomst end Herredømmet over en Del Smaafordringer alene.

Den Omstændighed, at Kreditorudvalget vælges paa samme Maade, kan Mindretallet ikke tillægge nogen Vægt. Principrigtigt er dette næppe, men i Praxis har det vistnok ikke havt videre Ulemper. Dette ansvarsfulde og besværlige ulønnede Hverv er lidet efterspurgt og bliver vistnok i Almindelighed paatunget dem, som have Indsigt og Interesse i Boets forsvarlige Behandling. Det er da ubilligt tillige at paatvinge dem en Kurator, med hvem de og Boet kunde være ilde tjente.

Mindretallet skal derfor slutte sig til det Princip, som har fundet sit Udtryk i Lovforslaget. Det havde maaske været ønskeligt at forudstikke en Regel om, at Kreditorernes Beslutning — hvad enten den gik ud paa Antagelsen af en Kurator eller det Modsatte — skulde være afgjørende, naar den var taget af et virkeligt Flertal af Boets Kreditorer (o: baade efter Tal og Vægt). Derimod kan det vel være nogen Tvivl underkastet, hvorledes man bør stille sig, naar et saadant Flertal ikke tilveiebringes. Man kunde enten lægge Sagen i Skifterettens Haand eller tilstede Kreditorerne paa en senere Skiftesamling at tage Beslutning, selv om et slikt Flertal ikke skulde komme tilstede, eller følge et blandet System.

Mindretallet har dog ikke troet at burde tilbageholde den Bemærkning, at selve den Tvivl og Usikkerhed, som hersker med Hensyn til dette Forholds rette Ordning, kunde gjøre det ønskeligt at søge et andet Udgangspunkt. Et saadant kunde muligen findes ved at lægge Udnævnelsen i Kreditorudvalgets Haand. De Mænd, som have overtaget dette Tillidshverv, ville vistnok i Almindelighed have baade en større Følelse af Ansvar for og en større Indsigt i et forsvarligt Valg end de almindelige Kreditorer.

Som Sagen imidlertid foreligger, skal Mindretallet dog ikke stille selvstændige Forslag, men slutte sig til den fra Landsstinget foreliggende Redaktion, mod hvilken det ikke kan reise principielle Indvendinger.

I Henhold til Foranstaaende stilles følgende Endringsforslag:

Af Flertallet (Alberti, Bønløkke, Haastrup, Hummeluhr, Lauridsen, Dusen, Schjøth og Sørensen):

1) §§ 2 og 3 udgaa.

Hvis dette Forslag vedtages, forandres Tallene over de følgende Paragrafer.